

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΕΥΤΑΞΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΚΑΡΟΛΙΑΔΗΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΛΕΒΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ ΣΤΕΛΙΟΣ
ΨΑΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

«Στήκετε καὶ κρατεῖτε, τὰς παρα-
δόσεις ὅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου
εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Θεσσαλονικεῖς
Β'. ἐπιστολῆς Κεφ. Β', στίχος 15.)

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΤΟΡΙΑΔΗΣ

ΟΔΟΣ ΒΛΑΧΑΒΑ ΑΡΙΘ. 4
ΑΘΗΝΑΙ

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΥΠΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΘΕΟΤΟΚΕ

Τῆς Σαμαρειτίδος ἡ ἱστορία ἀνοίγει τὸ περιβόητον ἄ-
μα καὶ ἀκάτανόητον τοῦ προορισμοῦ ζήτημα. Ἡ Σα-
μαρεῖτις ἦλθεν εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, ἵνα ἀντλή-
σῃ ὕδωρ. Οὐδὲ προσεῖδεν, οὐδὲ ἐστοχάσθη παντελῶς ἔ-
τι ἐκεῖ, εὗρσκει τοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα· καὶ ὁμοῦς
ἐκεῖ εὔρε τὴν ψυχικὴν αὐτῆς σωτηρίαν, "Ἄλλο ζητεῖ,

ὕδωρ φθαρτὸν, καὶ εὗρσκει
οὐράνιον θασαλεῖαν. Γ'δοῦ ὁ
λόγος τοῦ θεοπελοῦ Παύ-
λου. «Ἄρα ὅν θέλει, ἔλεσε
ὅν δὲ θέλει, σκληρύνει»
(Ρωμ. θ' 18). Ἡθέλησεν ὁ
Θεὸς ἐλεῆσαι τὴν Σαμαρεῖ-
τιδα· ὅθεν ὁκονόμησεν ἵνα
κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἐν
ἣ ὁ μονογενὴς αὐτοῦ Ἰῆς
ἐφθασεν εἰς τὴν πηγὴν τοῦ
Ἰακώβ, ἔλθῃ καὶ αὐτὴ ἐκεῖ
ἵνα ἀντλήσῃ τὸ ὕδωρ, καὶ
οὕτω πιστεύσασα σωθῇ.
Πρόωρισε ὁ Θεὸς ἀπ' αἰῶ-
νος τὴν σωτηρίαν αὐτῆς, ἐ-
κάλεσε αὐτὴν διὰ τῆς διδα-
σκαλίας τοῦ Ἰησοῦ αὐτοῦ, δι-
καίαν καὶ ἁγίαν κατέστη-
σε διὰ τῆς πίστεως καὶ με-
τανοίας, ἔπειτα καὶ ἐδόξα-
σεν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μάρ-

τυρικῇ στεφάνῳ στέφας τὴν ψυχὴν αὐτῆς. «Οὓς δὲ
προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὓς ἐκάλεσε, τού-
τους καὶ ἐδικαίωσεν, οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδό-
ξασεν» (Ρωμ. η' 30). Ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεὸς εἰς ἐκείνον,
ὃν θέλει, δίδωσι τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ ἐκείνον, ὃν θέ-

λει, ποιεῖ σκληροκάριον· ἐὰν ὁ Θεὸς προορίξῃ, καὶ
καλῇ, καὶ δικαιοῖ, καὶ δοξάξῃ, ἐὰν ὁ Θεὸς ἄλλους κα-
τασκευάξῃ σκευὴ ἀξία τοῦ ἐλέους αὐτοῦ, καὶ ἐτοιμάξῃ
αὐτοὺς διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἄλλους δὲ καθίστησι
σκευὴ ὀργῆς, κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν, διὰ τὴν ἔπει-
τα μέμφεται καὶ κατακρίνει τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους·

ἐὰν ὁ Θεὸς ἠθέλησε ἵνα
σκληρύνῃ πῇ καρδίαν μου
καὶ καταστήσῃ μὲ σκευὸς
ὀργῆς, ἀξίον ἀπωλείας, διὰ
τὴν ἔπειτα κατακρίνει με·
τίς εἰμι ἐγώ, ἵνα ἀντισταθῶ
τῷ θελήματι αὐτοῦ; «Τῷ
βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέ-
στηκεν;» (Ρωμ. θ' 19).

Ὁ Θεογένης Ἀπόστο-
λος, ὅστις προβάλλει ταύ-
την τὴν ἀπορίαν, πρῶτον
μὲν ἐλέγχει αὐτὴν τὸν ἄν-
θρωπον ἐκείνον, ὅστις ἀπο-
τολμᾷ καὶ προφέρει τοιαῦτα
αὐθαδέστατα λόγια. Ὡς ἄν-
θρωπε, λέγει, τίς εἰ σὺ. ὅς-
τις ἀνταποκρίνεσαι εἰς τὸν
Θεόν; σὺ, τὸ πλάσμα τοῦ
Θεοῦ, τολμᾷς καὶ λέγεις
πρὸς τὸν Θεὸν τὸν πλάστην
σου.

Διὰ τί με ἐποίησας τοιοῦτον; Μήπως οὐκ ἔχει ἐ-
ξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἵνα κατασκευάσῃ ἕκ-
τῆς αὐτῆς πηλῶδους ζύμης ἄλλο μὲν σκευὸς πρὸς
χρήσιν τιμῆς, ἄλλο δὲ πρὸς χρήσιν εὐτελεῖ καὶ ἄτι-
μον; Τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ Ἀπόστολος, ἀπορραπίσας

(Συνέχεια εἰς τὴν 8ην σελίδα)

Ἡ παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ συνομιλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Σαμαρεῖτιδος

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 3ῃ ΑΠΡΙΛΙΟΥ.— Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Οὗτος ἦτο υἱὸς μὲν Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅστις μετὰ τὴν πρόσκλησιν Ἀνδρέου καὶ Πέτρου, προσεκλήθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κύριον εἰς μαθητείαν, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰωάννου. Ὅθεν οὗτοι εὐθὺς ἀφήσαντες τὸν πατέρα καὶ τὸ πλοῖον τῶν, καὶ ἀπλῶς ὅλα ἔσχα εἶχον, ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ. Τόσον δὲ πολλὰ ἠγάπησεν αὐτοὺς ὁ Δεσπότης Χριστός, ὥστε εἰς μὲν τὸν ἕνα ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννην ἔδωκε τὸ στήθος του, διὰ τὸ νὰ ἀναπαυθῇ ἐπάνω εἰς αὐτό, εἰς δὲ τὸν ἄλλον ἀδελφόν, τοῦτον δηλαδὴ τὸν θεῖον Ἰακώβον, ἔδωκε τὴν τιμὴν τοῦ νὰ πῇ τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου, τὸ ὅποιον αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀντιστράφως τόσον πολλὰ ἠγάπησαν τὸν Κύριον, καὶ τόσον ζῆλον ἔδειξαν δι' αὐτὸν οἱ μακάριοι, ὥστε ἠθέλησαν νὰ καταβιβάσωσιν πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ κατακαύσωσι τοὺς Σαμαρείτας, διότι δὲν ἐπίστευσαν, εὐδὲ ἐδέχθησαν αὐτόν. (Λουκ. 9'. 54) καὶ ἴσως τοῦτο ἤθελον κάμει, ἂν ὁ Χριστὸς ἢ αὐτοαγαθότης, δὲν ἐμπόδιζεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦτο. Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ αἰτία ὁ Κύριος περιλάμβανε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ κατ' ἐξάρεσιν καὶ εἰς τὰς προσευχάς, καὶ εἰς τὰς ἀλλὰς οἰκονομίας του τοὺς δύο ἀποστόλους, ἑμῶς καὶ τὸν κορινθίων Πέτρον, μυσταγωγῶν καὶ ἀποκαλύπτων εἰς αὐτοὺς ἡψηλότερα καὶ μυστικώτερα δόγματα. Τοῦτον τὸν μακάριον Ἰακώβον μὴ υποφέρων ὁ Ἡρώδης (ὁ Ἀγρίππας δηλαδὴ ὁ τοῦ Ἀριστοβούλου υἱός, τοῦ ὁποῦ τοῦ βασιλεῖος ἦτο ὁ Ἡρώδης, ὁ θανατῶσας τὸν Πρόδρομον) νὰ ἐλέη παρρησιαζόμενον καὶ διδάσκονα τὸ Εὐαγγέλιον, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὸ σωτήριον κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, ἔβαλε χεῖρα καὶ ἐθανάτωσε αὐτὸν μετὰ μάχαιραν (ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ μδ' 44,) καὶ οὕτω μετὰ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον ἔστειλε τοῦτον εἰς τὸν Χριστὸν δεῦτερον μάρτυρα. καθὼς περὶ τοῦτου γράφει τὸ δωδέκατον κεφάλαιον Πράξεων.

ΔΕΥΤΕΡΑ 1 ΜΑΪΟΥ.— Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἰερემίου.

Οὗτος ὁ θαυμάσιος Κυρίου προφήτης ἦτο ἡγιασμένος ἐκ κοιλίας μητρός του, διότι οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ Θεός, «Πρὸ τοῦ με πλάσαι ἐν κοιλίᾳ ἐπίσταμαί σε, καὶ πρὸ τοῦ σε ἐξελεῖν ἐκ μήτρας ἡγιακά σε. Προφήτην εἰς ἔθνη τέθεικά σε.» (Ἰερ. 1. 5.) κανήνητο δὲ ἀπὸ τὴν Ἀναθώ, καὶ ἦτο πρὸ Χριστοῦ χί' (610) ἔτη. Οὗτος λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐκυριεύθη ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸν Ναβουχοδονόσορ βασιλέα Βαβυλῶνος, κατέβη εἰς τὰς τάφνας τῆς Αἰγύπτου, αἵτινες Ἕλληνας καὶ ὀνομάζονται Δάφναι, καὶ ἐκεῖ προφητεύων, ἐλιθοβολήθη ἀπὸ τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, τὸν καταφεύγοντα εἰς Αἴγυπτον καὶ ἀποθανὼν ἐνεταφιάσθη εἰς τὸν τόπον τῆς οἰκῆσεως τοῦ βασιλέως Φαραὼ. ὅτε οἱ Αἰγύπτιοι ἐδέξασαν αὐτὸν καὶ ἐτίμησαν, καθὼς εὐεργετηθέντες ὑπ' αὐτοῦ· διότι διὰ προσευχῆς του ἐνεκρώθησαν αἱ ἀσπίδες αἱ ὁποῖαι ἐξωλόθρευον τοὺς Αἰγύπτιους, καὶ τὰ θηρία, ἔσχα [εὐρίσκονται εἰς τὰ νερά τῆς Αἰγύπτου τὰ ὁποῖα οἱ μὲν Αἰγύπτιοι ὀνομάζουσιν Ἐφῶθ, οἱ δὲ Ἕλληνες Κροκοδείλους.

ΤΡΙΤΗ 2 ΜΑΪΟΥ.— Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν, καὶ ἀρχιεπισκόπων Ἀλεξανδρείας - Ἀθανασίου.

Καὶ οὗτος σοφὸς τῆς ἀληθείας διδάσκαλος καὶ πρόμαχος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἦτο Ἀλεξανδρεὺς τὴν πατρίδα. Ὁ Ἀθανάσιος ἐγεννήθη, ὡς συμπεραίνουσί τινες, τῷ 296 ἔτει. Διάκονος ἔτι ὢν, ἐπαρουσίασε εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Α' οἰκουμένην Σύνοδον τῶν 318 ἁγίων Πατέ-

ρων. τῷ 325 ἔτει κατὰ τοῦ Ἀρείου συγκροτηθεῖσαν, ἐν ᾗ διεπρέψεν ὑπὲρ πάντας διὰ τοῦ ζήλου αὐτοῦ, καὶ τῆς Ὁμοουσίου διδασκαλίας. Τὸ ἐφεξῆς 326 ἔτος διαβεβήμενος τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπον Ἀλέξανδρον, ἠρνήσατο τὴν πρὸς τὸν Ἀρείον κοινωνίαν γινώσκων αὐτοῦ τὴν τῆς γνώμης διαστροφὴν, καὶ τὴν ἐπὶ ἐμφωλεύουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τῆς αἵρέσεως νόσον. Ἐντεῦθεν ἤρξαντο εὐθὺς αἱ κατ' αὐτοῦ συκοφαντίαι καὶ ἐπιβουλαὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Αἰρεσιάρχου τούτου. ἐντεῦθεν τὰ ληστρικά αὐτῶν συνέδρια, καὶ αἱ παρὰ τῶν βασιλέων Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, καὶ τοῦ θερμοῦ προστάτου τῶν Ἀρειανῶν Οὐάλεντος, τοῦ μὲν, ὑπὸ

Ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

εὐπιστίας εἰς τὰς τῶν ἄλλων διαβολάς, τῶν δὲ ὑπὸ τῆς οἰκείας κακοπιστίας κινουμένων ἀδίκων ψῆφοι κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐξορίαι αἱ ἀλλεπάλληλοι. Ὁ δὲ τῆς ὀρθοδόξου ὑπερασπιστής, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῆς βίας τῶν κρατούντων συρόμενος, ποτὲ δὲ τῶν ἐχθρῶν τῇ ὀργῇ τόπον διδοὺς ἀπῆλθε εἰς Τρίβερν τῆς Γαλλίας, κατέφυγεν εἰς τὴν Ρώμην, ἐμάχρυνε φευγαδεύων εἰς ἔρημους, ἐκρύβει εἰς τὰ ὑπέγεια μῆνας ὁλοκλήρους, ἐπέδεινε μυρίους κινδύνους καὶ θωγμούς 46 ἔτη· ἐν οἷς ἀνακαλούμενος πρὸς καιρὸν, μετ' ὀλίγον ἐδιώκετο πάλιν. Τελευταῖον, ἀναφωνεῖς ἐπὶ τὸ ὕψος τοῦ θρόνου αὐτοῦ, ὡς ἀστήρ φαεινός μὲν, ἀλλ' ἐσπέριος, καὶ τῇ λαμπρότητι τῶν λόγων αὐτοῦ καταφωτίσας τὸν ὀρθόδοξον λαὸν ἐπὶ μικρὸν χρόνον κλίνας πρὸς τὴν δύσιν τῆς ζωῆς ἀνεπαύσατο ὁ πολύτλας ἀπο τῶν μακρῶν αὐτοῦ πόνων τῷ 373 ἔτει.

TETARTH 3 ΜΑΪΟΥ.— Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαρτῆ.

Οὗτος ὁ ἅγιος Τιμόθεος ἦτο ἀπὸ χωρίον ὀνομαζόμενον τῶν Πεναπέων, εὐρισκόμενος δὲ εἰς τὸ σχῆμα τῶν κληρικῶν (ἦτοι ἀγανώτης ὢν), ἀνεγίνωσκεν ἐπ' ἐκκλησίας τὰ ἱερὰ λόγια. Λαβὼν δὲ διὰ γάμου τὴν ἁγίαν Μαύραν, πρὸ τοῦ ἀκόμῃ πηρέλθωσιν εἰκοσιν ἡμέραι μετὰ τὸν γάμον, διεβλήθη καὶ φέρεται πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Θηβαΐδος. Ἀρριανὸν ὀνομαζόμενον. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐπρόσταξεν τὸν ἅγιον νὰ φέρῃ τὰ ἱερὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς χριστιανούς. ἀλλὰ ὁ ἅγιος δὲν ἔστρεξεν ἀπελογηθῆναι δὲ καὶ εἶπεν, ὅτι

τὰ βιβλία τῶν χριστιανῶν νομίζει τέλεια ἰδικά του, καὶ ἀπὸ αὐτὰ στηρίζεται, καὶ δι' αὐτῶν ἀπὸ ἀγγέλους φυλάττεται, ἐπειδὴ ἡ δύναμις τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις ἐκείνοις γεγραμμένων θεῶν νοημάτων καὶ λόγων προσκαλεῖ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους εἰς βοήθειάν του. "Ὅθεν καθὼς οὐδεὶς πατὴρ δὲν παραδίδει ποτὲ θεληματικῶς τὰ τέκνα του εἰς θάνατον, οὕτως οὐδ' αὐ-

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Τιμόθεος καὶ Μαύρα.

τὸς παραδίδει τὰ ἱερὰ βιβλία εἰς καύσιμον. Ἐκ τούτων δὲ τῶν λόγων θυμωθεὶς ὁ ἡγεμὼν, ἔλαθεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ μάρτυρος δύο αἰθῆρα πεπυρωμένα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀνέλυσαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐχύθησαν κατὰ γῆς· ἔπειτα ἔδεσαν τοὺς ἀστραγάλους του ἐπάνω εἰς τὸν τροχόν, καὶ ἔβαλαν εἰς τὸ στόμα του τοῦ χαλινόν, καὶ δέσαντες εἰς τὸν λαιμὸν του μίαν πέτραν, ἐκρέμασαν αὐτὸν κατὰ κέφαλα. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰ θάνατα αὐτὰ δὲν ἐμαλακώθη, οὐδὲ ὀλιγοψύχησεν ὁ αἰσιδύμος, διὰ τοῦτο ὁ ἡγεμὼν ἔφερεν ἐμπροσθεν τοῦ τῆν γυναῖκά του Μαύραν, ἐπιτίζων, ὅτι θέλει ἀπατήσῃ αὐτὸν ἐκείνη. ὅθεν ἐκολάκυσεν αὐτὴν καὶ παρεκίνησε νὰ στολισθῇ, καὶ ἔπειτα νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὰ εἰδῶλα.

ΠΕΜΠΤΗ 4 ΜΑΪΟΥ.— Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Πελαγίας τῆς ἀπὸ Ταροῦ.

Αὕτη ἡ ἁγία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλεὺς ἐν εἰσῇ (288) κατογόμενῃ μὲν ἀπὸ τὴν Ταρόν τῆς Κιλικίας κατοικοῦσε δὲ ἐν Ῥώμῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος Αἰνὸς ἐδίπτιζε πολλοὺς Ἕλληνας, διὰ τοῦτο ἡ ἁγία αὕτη βλέπει εἰς τὸ ὄνειρον τὸν χαρκτηῖρα τοῦ ρηθέντος Ἐπισκόπου, παρακαλοῦντας αὐτὴν διὰ νὰ τὴν βαπτίσῃ. Ἐξουπνήσασα ἐκατάλαβε τὸ ὄραμα, ὅθεν ζητήσασα ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς τὴν ἀδειαν, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ παραμάναν τῆς ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον καὶ ἐβαπτίσθη. Ἐῖτα ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πολύτιμον αὐτῆς ἐνδυμασίαν, διὰ νὰ τὴν μοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Αὕτη δὲ πορευθεῖσα εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς μετὰ τὰ φορέματα τὰ ὅποια ἐφόρεσεν ἐκ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, δὲν ἔγεινεν δεκτὴ ἀπὸ αὐτὴν, πορευθεῖσα δὲ καὶ εἰς τὴν μητέρα τῆς μετὰ τὴν αὐτὴν ταπεινὴν ἐνδυμασίαν, ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν

ἀνυπόφορον λύπην. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μήτηρ τῆς παρεκίνησε μὲν αὐτὴν νὰ ἀλλάξῃ τὰ φορέματα ἐκεῖνα, καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, δὲν ἡδυνήθη δὲ νὰ τὴν καταπέσῃ, διὰ τοῦτο ἐφάνερωσε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Διοκλητιανοῦ, ὅστις τὴν εἶχε ἀρραθίσαι. Ἐκεῖνος δὲ λυπηθεὶς υπερβολικῶς διὰ τί ἡ Πελαγία ἡθέτησε τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα, ἡτοχειρίσθη. Ὅθεν τοῦτο μαθὼν ὁ πατὴρ τοῦ Διοκλητιανῶς, ὀργισθεὶς, ἐπίασε τὴν Πελαγίαν, καὶ ἔβαλεν αὐτὴν μέσα εἰς ἓν χάλκινον βόδι πεπυρακτωμένον, καὶ οὕτως ἡ μακαρία ἔλαβεν τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀκήρατον στέφανον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΜΑΪΟΥ.— Μνήμη τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης.

Αὕτη ἦτο θυγάτηρ μονογενῆς τοῦ Αἰκινίου βασιλίσκου καὶ Αἰκινίας μητρός, καταγομένη ἀπὸ τὴν πόλιν Μαγεδῶν εἰς τὴν (315), ὠνομάσθη δὲ πρότερον ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς Πηνελόπη. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ὡραία καὶ ὑπέβαινε κατὰ τὸ κάλλος τὰς κόρας τοῦ καιροῦ τῆς, διὰ τοῦτο διέτριβεν ἐπάνω εἰς ἓνα ὕψηλόν πύργον, τὸν ὅποιον ἐκτίσεν ὁ πατὴρ τῆς, ὁμοῦ μετὰ δεκατρεῖς ὑπηρετρίας ὡραίας, ἔχουσα πολλὸν πλοῦτον καὶ θρόνον καὶ τράπεζαν καὶ λυχνίαν, τὸ ὅποια ἦσαν χρυσά. Ὅτε δὲ διωρίσθη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νὰ μένῃ ἐν τῷ πύργῳ, ἦτο χρόνων ἕξ καὶ ἐπαιδαγωγεῖτο καὶ ἐδιδάσκετο ἀπὸ ἓνα γέροντα Ἀπελλιανὸν ὀνομαζόμενον, τὸν ὅποιον διώρισεν ἐπ' αὐτὴν ὁ πατὴρ τῆς Αἰκινίου. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν βλέπει ἡ ἁγία ἐν περιστέριον, τὸ ὅποιον εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον, καὶ ἔδαστα ἓνα κλαδίον ἐλαίας εἰς τὸ στόμα του, τὸ ὅποιον ἔβαλεν ἐπὶ τῆς χρυσῆς τραπέζης. Ἐπειτα εἶδεν ἓνα κόρακα, ὅστις εἰσῆλθεν ἀπὸ ἄλλο παράθυρον καὶ ἔδαστάζεν ἓνα ὄρνιθ, τὸν ὅποιον ἀπέθεσε ἐπὶ αὐτῆς τραπέζης. Βλέπουσα ταῦτα ἡ κόρη ἠγόρει καὶ ἐσυλλογίζετο τί ἄρα γε νὰ δηλώσιν!

Ὁ δὲ γέρων Ἀπελλιανὸς διδάσκαλός τῆς, ἐξήγησε ταῦτα εἰς τὴν κόρην λέγων, ὅτι τὸ μὲν περιστέριον δηλοῖ τὴν παιδείαν τῆς γνώμης, ὁ δὲ κλάδος τῆς ἐλαίας δηλοῖ σφραγίδα πραγμάτων καὶ ἀνοιγμα, καὶ τύπον βαπτίσματος. Ὁ δὲ αἰετὸς ὢν βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, προεικονίζει διὰ μέσου τοῦ στεφάνου τὴν νίκην, τὴν ὅποιαν μέλλεις νὰ κάμῃς διὰ ἐκλεκτὰ καὶ ἀγαθὰ πράγματα. Ὁ δὲ κόραξ διὰ τοῦ θοφιδίου, δηλοῖ, ὅτι μέλεις νὰ δοκιμάσῃς θλίψιν καὶ ταλαιπωρίαν, καὶ διὰ νὰ εἰπωμεν ἐν συντομίᾳ, μετὰ τὴν ἐξήγησιν ἦν ἔκαμιν ὁ Ἀπελλιανὸς τῶν δραθέντων πραγμάτων, ἐφάνερον τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, τὸν ὅποιον ἐμελλεν ἡ ἁγία νὰ τελειώσῃ διὰ τὸν Θεόν. Τὰ δὲ ἐξῆς ρηθησόμενα, εἶναι παράδοξα καὶ υπερφυσικά, τὰ ὅποια λέγονται περὶ τῆς ἁγίας Διότι λέγουσι ἄγγελος Κυρίου ἔβαλεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα, καὶ ἀντὶ Πηνελόπης, μετωνόμασεν αὐτὴν Εἰρήνην, καὶ ἀκολούθως, ὅτι ἄγγελος Κυρίου ἐδίδαξεν αὐτὴν τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ τῇ προείπεν, ὅτι πολλοὶ μυριάδες ψυχῶν μέλλουσι νὰ σωθῶσι διὰ μέσου αὐτῆς· καὶ ὅτι θέλει ἔλθῃ εἰς αὐτὴν παραδόξως ὁ τοῦ Παύλου μαθητὴς Ἀπόστολος Τιμόθεος, καὶ θέλει τὴν βάπτισαι. Ταῦτα δὲ ὅλα, ἀφοῦ διὰ τῶν ἔργων ἐτελειώθησαν, τότε ἡ μακαρία Εἰρήνην ἐκρήμνισε κακῶς τὰ εἰδῶλα τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ τὰ συνέτριψε.

Καὶ λοιπὸν πρῶτον ἐξητάσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον τῆς πατέρα, ὁ ποῖος εὐρὼν αὐτὴν μένουσιν εἰς νῆν τοῦ Χριστοῦ πίστιν. ἐπρόσταξε νὰ τὴν δέσῃ, καὶ οὕτω δεμένην νὰ καταπατήσιν αὐτὴν οἱ ἵπποι. Εἰς δὲ ἵππος ἀντὶ νὰ κάμῃ κανὲν κακόν, ἠγριώθη κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τοῦτον κατὰ γῆς ρίψας, ἐσύνηριψε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, καὶ αὐτὸν μὲν ἔθανάτωσεν, τὴν δὲ ἁγίαν ἐμκάρισε μετὰ ἀνθρωπίνην φωνήν. Λυθεῖσα δὲ ἡ μάρτυς ἀπὸ τὰ δεσμά, παρεκλήθη ἀπὸ τοὺς παρεστῶτας, καὶ διὰ προτευχῆς τῆς ἀνέστησε τὸν πατέρα τῆς, ὁ ὅποιος ἐπίστευσε εἰς τὸν Χριστόν, ὁμοῦ μετὰ τὴν γυναῖκά του, καὶ μετὰ ἄλλας τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπων, οὕτως

δλοι ἐδέχθησαν τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Ὁ δὲ πατήρ της, ἀφήσας μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν, ἐκατόικησεν εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔκτισε διὰ τὴν θυγατέρα του, καὶ ἐκεῖ ἐν μετανόῃ ἐπέρασεν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τοῦ. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ πατρός της, ἔγεινεν ἄλλος βασιλεὺς. Σεδεκίας ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἠνάγκασεν τὴν ἁγίαν διὰ τὴν θυσίαν εἰς τὰ εἰδωλά. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέσθη, διὰ τοῦτο ἐρριψθῇ κατὰ κέφαλα εἰς ἕνα λάκον βαθύτατον, εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν διάφορα ἔρπετα καὶ ὀφθία φαρμακικά. Ποιήσας δὲ ἐκεῖ δεκατέσσαρας ἡμέρας, ἐβγήκεν ἀβλαβής, ὅθεν ἐπρίονισαν αὐτῆς τὰ ποδάρια, διὰ ἐπιστάσις ὅμως τοῦ θεοῦ ἀγγέλου κατεστάθη πάλιν ὑγιής.

Μετέπειτα ἔδωσαν αὐτὴν εἰς τροχόν, τὸ δὲ ὕδωρ ὕπερ ἐκίνει τὸν τροχόν, κάτω φερόμενον, ἐστάθη παρῑθὺς, καὶ λοιπὴν ἡ ἁγία ἔμεινεν ἀβλαβής, διὰ δὲ τοῦτον θαῦμα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν ψυχαὶ ἀνθρώπων χιλιάδες ὁκτώ. Ἀφ' οὗ δι' ὁ βασιλεὺς Σεδεκίας ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν βασιλείαν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Σαδὼρ ἐπολέμει ἐκείνους, οἵτινες ἔξωσαν τὸν πατέρα τοῦ ἀπὸ τὴν βασιλείαν, τότε ἡ ἁγία Βέρηνη ἀπήντησεν ἐξω τῆς πόλεως Μαγεδῶν τὸν Σαδὼρ καὶ τὴν στρατεύμα, τὸ ὁποῖον εἶχε μεθ' αὐτοῦ. Προσευξαμένη λοιπὴν ἐπάταξεν αὐτοὺς ἔλους μετὰ τὴν πλῆξιν καὶ ἀποκρίαν, ὅθεν ποὺ νὰ ὑπάγωσι δὲν ἔδλεπον, καὶ πάλιν προσευξαμένη, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸ φῶς τῶν ὁμμάτων των. Διὰ τοῦτο ἐκάρφωσαν οἱ ἀχάριστοι τὰς πέτρας τῆς ἁγίας, καὶ ἐφόρτωσαν αὐτὴν μετὰ ἕνα σάκκον γεμάτων ἀπὸ ἄμμου, καὶ οὕτω φορτομένην ἔδωξαν αὐτὴν μετὰ τρία μίλια τόπον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ γῆ ἐσχίσθη εἰς δύο καὶ ἐδέχθη χιλιάδας ἀπὸ τοὺς ἀπίστους τοῦτου χάριν προσήλθον εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἕως τριάντα χιλιάδες ἄνθρωποι, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς πάλιν ἔμεινεν εἰς τὴν ἀπιστίαν. ὅθεν ἐλθὼν ἄγγελος Κυρίου, ἐκτύπησεν αὐτόν, καὶ τὸν ἐθανάτωσε. Τότε ἡ ἁγία λαβοῦσα ἄδειαν καὶ ἔλευθερίαν, περιεπάτει ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ἐποίει πολλὰ θαυμάσια. Πηγαίνουσα δὲ καὶ εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἦτο ὁ πατήρ της ὁμοῦ μετὰ τὸν ἱερέα Τιμόθεον, κάμνει μετὰ τὴν διδασκαλίαν της νὰ προσέλθωσιν εἰς πίστιν τοῦ Χριστοῦ πέντε χιλιάδες Ἑλλήνων μετ' αὐτὸν δι' ἐπίστευσαν καὶ ἄνδρες τρικονταετρεῖς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν διωρισμένοι νὰ φυλάττωσι τὸν πύργον, αὐτοὶ δὲ ὅλοι ἐλαβόν καὶ τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Ἐλθοῦσα δὲ εἰς τὴν πόλιν τὴν ὀνομαζομένην Καλλίνικον, ὅπου ἦτον ὁ βασιλεὺς Νοουμεριανὸς ὁ συγγενὴς τῶν πρώων βασιλέων ἐπαρσάθη εἰς αὐτόν, καὶ ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἐβάλλουσιν αὐτὴν εἰς τρία χάλκινα βόδια πεφυρωμένα, μεταθέντες τὴν ἀπὸ τὸ πρῶτον εἰς τὸ δεύτερον, καὶ ἀπὸ τὸ δεύτερον εἰς τὸ τρίτον. Τὸ δὲ τρίτον βόδι ἄψυχον ὄν, παραδόξως ἐπεριπάτησεν, ἔπειτα ἐσχίσθη, καὶ ἐκβήκεν ἡ ἁγία ἀπὸ αὐτοῦ ἀφλεκτος καὶ ἀβλαβής. Πολλοὶ δὲ ἀπιστοὶ ἰδόντες τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, ἕως δέκα μυριάδες ἄνθρωποι ἦτοι ἑκατὸν χιλιάδες. Ὅτε δὲ ὁ βασιλεὺς ἐμελλε νὰ ἀποθῇ, παρήγγειλεν εἰς τὸν ἐπαρχὸν νὰ τιμωρήσῃ μετὰ διάφορα βάρβαρα τὴν ἁγίαν. Ὁ δὲ ἐπαρχὸς δέσας τὴν μάρτυρα μετὰ λυσίδας, ἤγαγεν ὑποκάτω αὐτῆς πυρκαϊάν. Ἀγγελοὶ δὲ Κυρίου κατελθόντες, καὶ τὴν φωτίαν ἔσθισαν, καὶ τὴν ἁγίαν ἀβλαβῆ διεφύλαξαν. Ὅθεν ὁ ἐπαρχὸς βλέπων τοῦτο, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν μετὰ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φήμῃ τῆς ἁγίας διεδόθη, διὰ τοῦτο ἤκουσε αὐτὴν καὶ Σαδὼριος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, (ὅστις ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει τλ (330.) ὅθεν ἐπρόσταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι τὴν μάρτυρα. Ἀποκεφαλίσθησιν λοιπὴν ἡ τοῦ Χριστοῦ καλλίνικος Βέρηνη, ἐβλήθη εἰς τάφον, ἀλλὰ πάλιν ὑπὸ θεοῦ ἀγγέλου ἀνασταίνεται, ὁ ὁποῖος καὶ ἐμυκάρισεν αὐτὴν, ὅτι ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Ἐμυκάρισε δὲ καὶ ἐκείνους, ὅσοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν διὰ μέσου αὐτῆς. Ἐμυκάρισε καὶ τρίτον ἐκεῖ-

νους ὅσοι θέλουν μνημενεύει τὸ ὄνομά της, ἑορτάζοντες τὴν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου της. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνέστη, λέγεται ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν τὴν καλουμένην Μεσημβρίαν, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας της ἕνα κλάδον ἐλάτης, καὶ οὕτω παρεστάθη εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτὴν, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν πρεσβύτερον Τιμόθεον, ὁμοῦ μετὰ τὴν πλῆθος ἀνθρώπων. μυριάδων πολλῶν. Ἐπειτα ὑπήγεν ἡ ἁγία εἰς τὴν ἰδικὴν της πόλιν. Μαγεδῶν πρὸς τοὺς γονεῖς της, καὶ τὸν μὲν πατέρα της ἐπένθησεν, ὡς προκροθάνοντα, τὴν δὲ μητέρα της ἰδοῦσα καὶ ἀποχαίρει τήσασα, ἀντελήφθη ἀπὸ μίαν νεφέλην, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐρεσον, καὶ ἐκεῖ διέτριψε καιρὸν, ἐπιτελοῦσα πάμπολλα θαύματα καὶ τιμωμένη ἐξίσου μετὰ ἀπόστολον, μετὰ δὲ ταῦτα συνήτησε τὸν διδασκαλὸν της Ἀπελλιανόν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἡ ἁγία ἐδίδαξε ἐν Ἐφέσῳ εὐρισκομένους, παρέλαβε μεθ' αὐτῆς μόνοις ἕξ καὶ τὸν Ἀπελλιανόν, καὶ ἐξῆλθεν ἐξω τῆς πόλεως Ἐφέσου, καὶ ἐκεῖ εὐροῦσα ἕνα καινούριον τάφον, εἰς τὸν ὁποῖον κανεῖς δὲν εἶχε ταρῆ, ἐμβήκεν εἰς αὐτόν, ἐπάνω δὲ τοῦ τάφου ἔβαλεν ὁ Ἀπελλιανὸς μίαν πέτραν. Ἐπρόσταξε δὲ ἡ ἁγία ἔτι ζῶσα. ὅτι ἕως τέσσαρας ἡμέρας νὰ μὴ κινήσῃ τίς τὴν πέτραν ἢ ἐμελλε νὰ ἐάλλῃ ἐπάνω εἰς τὸν τάφον ὁ διδασκαλὸς της. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασαν δύο ἡμέραι, ὑπῆγεν εἰς τὸν τάφον ὁ Ἀπελλιανός, καὶ ὁ τοῦ θαύματος εὖρε σκηνομένην τὴν πέτραν ἀπὸ ἐκεῖ, ὁμοῦς εὖρε παρμένον καὶ τὸ σῶμα τῆς μάρτυρος. Ταῦτα, κατὰ μὲν τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀσθενεῖς λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀπίστα ἴσως θέλουσιν φανῆ καὶ ἀπίθανα, εἰς δὲ τὸν Θεὸν εἶναι ὅλα δυνατὰ καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀδύνατα. Παρεστάθη δὲ ἡ ἁγία εἰς κρίσιν, πρῶτον μὲν ἀπὸ τὸν πατέρα της Λικίνιον, δεῦτερον δὲ ἀπὸ τὸν Σεδεκίαν, καὶ Σαδὼρ, καὶ Νοουμεριανόν υἱὸν Σεβαστιανῶν. καὶ ἀπὸ τὸν ἐπαρχὸν Βαυδῶνα, καὶ Σαδῶριον Περσῶν βασιλέα. αἱ δὲ πόλεις εἰς τὰς ὁποίας ἐμαρτύρησεν εἶναι αὐταὶ, Μαγεδῶν ἡ πατρίς της, Καλλίνικος, Κωνσταντίνα, καὶ Μεσημβρία. Τὰ δὲ τοῦ μαρτυρίου αὐτῆς ὑπομνήματα συνέγραψεν Ἀπελλιανὸς ὁ ταύτης διδασκαλός, ὃν ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη « Κατὰ τοὺς προλαβόντας χρόνους γεγονέ τις βασιλεὺς. » (σώζονται δὲ ἑλληνιστὶ ἐν τῇ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῇ Ἰδῆρῳ καὶ ἐν ἄλλαις) ἐν δὲ τῇ Λαύρᾳ σώζεται τὸ μαρτύριον αὐτῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ « Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν. »

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 ΜΑΪΟΥ.— Μνήμη τοῦ ἁγίου δικαίου πολυάλθου καὶ προφήτου ΙΩΒ.

Οὗτος ἦτο τὴν χώραν τὴν καλουμένην Αὐσιτίδα, ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ἰουμαίας καὶ Ἀραβίας, ἀπόγονος τῶν υἱῶν τοῦ Ἡσαῦ, τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Ἰσαάκ, ὥστε αὐτὸς εἶναι πέμπτος ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ. Καὶ ὁ μὲν πατήρ του ὠνομάζετο Ζαρέθ, ἡ δὲ μήτηρ του, Βασάρρα ὠνομάζετο δὲ πρότερον Ἰωβὰδ, καὶ ἐπροφήτευσεν χρόνους τεσσαράκοντα πέντε ἦτο δὲ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ χριστοῦ χρόνους χιλίους ἑνεακοσίους εικοσιπέντε. Τοῦτον τὸν δίκαιον ἐξήγησεν ὁ διάβολος ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν νὰ παιδεύσῃ, καὶ ἐκ τῆς παιδείας νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀνημονύσῃ καὶ νὰ βλασφημῇ κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἤκουσε νὰ μαρτυρῇ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅτι εἶναι δίκαιος καὶ ἀκατηγόρητος καὶ ὑπερέχει ἔλους τοὺς δίκαιους. Ὅθεν ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε νὰ δοθῇ ὁ δίκαιος εἰς τὴν χεῖρα του ὁ δὲ διάβολος λαβὼν τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν ἄδειαν ταύτην, ἐγύμνωσε τὸν δίκαιον ἀπὸ ὅλα τοῦ τὰ ὑπάρχοντα καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐταλαιπώρησε μετὰ λέπραν καὶ μετὰ ἄλλας πληγὰς καὶ πῆθη ἀπαρηγόρητα, ἀνεχώρησεν ἐντροπισσόμενος. Ἐπειδὴ μετὰ τὰς προσβολὰς τῶν τῶν πειρασμῶν κατὰ τοῦ δικαίου δὲν κατώρθωσε τὸν σκοπὸν τοῦ δηλαδὴ τὸ νὰ τὸν κάμῃ νὰ βλασφημῇ κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μάλλον ἐξ' ἐναντίας ὁ δίκαιος Ἰωβ μετὰ στερεὰ καὶ ἀκλινῆς εἰς τοὺς πειρασμούς, ἀντὶ νὰ βλασφημῇ, εὐχαρίστει τὸν Θεόν. Ὅθεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγώνων του, ἀνεκήρυξεν αὐτόν λέγων. « Μὴ ἀποποιῶμαι σου τὸ κρίμα, οἷς δὲ με ἄλλως σοὶ κεχηρηματικῶναι, ἢ ἕνα ἀναφανῆς δίκαιος. » (Ἰωβ μ'. 8) (ἦτοι « μὴ ἀποστράψῃς τὴν παιδείαν τὴν ὅποιαν σοὶ ἔδωκα, διὲτι μὴ νύμψῃς, εἰ δὲ νὰ φανῇ, ὅτι εἶσαι δίκαιος. » Διὰ τοῦτο καὶ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτόν ὅλα τὰ τέκνα καὶ μερικῶς ἀναφέρονται ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ εἰς τὸ ἰδιαιτέρον καὶ καθ' αὐτὸ ἐβίβλιον του. Ἐξῆς δὲ μετὰ τὴν παιδείαν χρόνους ἑκατὸν ἐβδομήκοντα, ὥστε ὅσοι οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς του οἱ πρὸ τῆς πληγῆς καὶ οἱ μετὰ τὴν πληγὴν, συμποσοῦνται 248.